

ע"פ 31465/05/16 - מדינת ישראל נגד יוסף יוסף

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

13 דצמבר 2016

ע"פ 31465-05-16 מדינת ישראל נ' יוסף
כבוד ס. הנשיא, השופט אסתר הלמן, אב"ד
כבוד השופט יפעת שטרית
כבוד השופט סאאב דבור
מדינת ישראל
המערערת

נגד
המשיב
יוסף יוסוף
ערעור על פסק דין של בית משפט השלום בנצרת, (כב' השופט נ. אדריס)
בתיק פלילי 29605-11-15

nochimim:

בשם המערערת עו"ד ל. חילן.

בשם המשיב עו"ד י. חזזם.

פסק דין

השופט אסתר הלמן, סגנית נשיא, אב"ד:

1. המשיב הורשע, על פי הודהתו, בעבירות של העסקת תושב זר שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל, תש"ב-1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל") והסעת תושב זר השווה שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12(א)(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל.

2. על פי עובדות כתוב האישום, בתאריכים 6.11.2015 - 8.11.2015, בסמוך לבית העלמין בכפר דבורה, אסף המשיב ברכבו חמשה תושבי הארץ, השוהים בארץ שלא כדין (להלן: "תושבי הארץ"), והסיעם למטע החיים שלו, שם העסיק אותם במסיק חיים בתמורה לסך של 250 ל"נ לכל יום העבודה. בסיום יום העבודה הסיעם בחזרה לכפר דבורה והורידם בסמוך למקום לינטם, והכל בידועו כי תושבי הארץ שוהים בארץ שלא כדין.

בנוסף, ביום 11.11.2015, בסמוך לבית העלמין בכפר דבורה, אסף המשיב למכוניתו את תושבי הארץ והסיעם למטען ביתו בכפר דבורה על מנת להציג בocaly עבודה, ומשם התכוון להסיעם למטע החיים שלו, וזאת מתוך לכיוון ביתו בכפר דבורה על מנת להציג בocaly עבודה, ומשם התכוון להסיעם למטע החיים שלו, וזאת

לשם העסקתם במסיק. עם הגיעו לביתו, נעצרו המשיב ותושבי האזור על ידי כוחות המשטרה.

.3. הודהת המשיב באהה במסגרת הסדר טיעון, בו הוסכם כי המשיב יודה בעובדות כתוב האישום ויופנה לקבלת תסקירות מטעם שירות המבחן, אשר יתייחס, בין היתר, לסוגיות או הרשותה. ההסדר לא כלל כל הסכמה באשר לעונש, שיטול בסופו של דבר על המשיב.

.4. לאחר קבלת התסקירות, נעתר בית המשפט קמא לבקשת המשיב, והחליט, בוגיגוד לעמדת המערערת, לבטל את הרשותו ולהסתפק בהטלת צו של"צ בהיקף של 200 שעות.

.5. החלטתו של בית המשפט קמא, נסמכת, בין היתר, על התסקירות שהתקבל בעניינו של המשיב, בו תואר המשיב כאדם בעל יסודות חיוביים, הפעיל מזמן עולםUrcomים נורטטיבית ותפקודו הכללי תקין. שירות המבחן התרשם, כי אירע העבירה נתפס כמעשה חריג במאגר התנהגות חיובי. צוין בתסקירות, כי המשיב הינו בן 62, נשוי ואב לשישה, נעדך הרשותות קודמות. המשיב הינו בעל השכלה אקדמית ב מגמת חינוך והוראה - עד לפניו מעצרו שימש המשיב, במשך 17 שנה, כמנהל מחלקת החינוך במועצה המקומית דבורה ובעברו עבד כ-20 שנה כמורה, כאשר במהלך התקופה גם איש תפקיד סגן מנהל. עוד צוינו בתסקירות המלצות שהציג המשיב מטעם המועצה המקומית דבורה, בית הספר הרב תחומי בדבריה ומועמד ההורים של בית הספר, מהן מצטיירת תמונה של אדם אחראי, מקצועני, התורם רבות לקידום החינוך והתרבות בכפר. שירות המבחן הוסיף כי המשיב נתן אחריות מלאה על מעשיו ומסר כי מעשו נבעו מתחושה של חוסר אונים וצורך רגעי, נוכח הקושי למצוא עובדים לעבודת מסיק החיים. בפניו שירות המבחן ביטה המשיב תחושה של צער, אשמה ומבוכה. עוד, על פי התסקירות, המשיב סובל מבעיות רפואיות ומוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כנכה בשיעור 84% נכות .

שירות המבחן העיריך כי רמת המ██וכנות הנש��פת מהמשיב להישנות התנהגות מפרת חוק בעtid הינה נמוכה וכי הרשותו בפליליים תצמצם את אפשרותו של המשיב למצות את יכולותיו המקצועית, שכן המשיב מתעד לשוב ולאייש את תפקידו באופן החינוך .

לאור האמור, בא שירות המבחן בהמלצתה שלא להרשייע את המשיב ונקבע, כי עונש בדמות עבודות שירות למען הציבור יהווה עונש ראוי בנסיבות העניין.

.6. בית המשפט קמא מצא, כאמור, לנכון לאמץ במלואן את המלצות התסקירות, וזאת לאחר שדן באמות המידה להפעלת סמכותו של בית המשפט לעניין הימנעות מהרשותה.

nymoki ureuvor

.7. לדידי המערערת, שגה בית המשפט קמא בקובעו כי במקרה דנן מתקיימים התנאים המctrברים, המזוכים נאשם באי הרשותה, כפי שנקבעו בפסק הדין המנחה בעניין זה, ע"פ 96/2008 כתוב נ' מדינת

ישראל (21.8.97) (להלן: "הלכת כתב"). המערערת טוענת, כי בהתאם להלכת כתב, בית המשפט ימנע מהרשות נאשם רק במקרים מסוימות דווקא, כאשר היחס בין הנזק הצפוי לנאשם לבין חומרת העבירה והתועלות של הרשעה לאינטראס הציבורי אינו סביר. הלכת כתב, כך מוסיפה המערערת, אושרה בבית המשפט העליון בפסקה מהעת האחרונה (מפנה למשל לרע"פ 1949/15 **תקורי נ' מדינת ישראל** (2.4.15)).

.**8.** לטענת המערערת, לא הוכח כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה במשיב. גם מתחזיר שירות המבחן לא עולה כי ישנה אינדייקציה ממשית לפגיעה חמורה במשיב כתוצאה מהרשותו. בפני שירות המבחן הוגג אך חש המשיב עצמו באשר לפגיעה זו. לא טען כי ישנים מסמכים, המעידים כי הרשותו בדיון של המשיב היא שתפגע באפשרותו לשוב לתפקידו באגף החינוך. המערערת טוענת, כי אין ספק שלמשיב נקודות זכות רבות - המשיב הינו אדם נורטטיבי ואיש חינוך בעברו, אשר הודה והביע צער על מעשיו, על כן עתרה התביעה, בפני בית המשפט קמא, כי עונשו צריך להיגזר בצדו הנמוך של מתחם העונש ההולם. אולם, כאמור, לטענת המערערת, המשיב לא הניח תשתיית המצדיקה את קביעת בית המשפט קמא, לפיו הרשותו תפגע פגיעה קשה בשיקומו, שכן המשיב לא הציג נזק קונקרטי העולם להיגרם לו, פרט לפגיעה בכבודו.

.**9.** עוד טוענת המערערת כי אף התנאי המצטבר השני, לפיו נוכח מידת חומרתה של העבירה ניתן לוותר על הרשות מבלתי לפגוע פגיעה משמעותית במתරות הענישה האחרות, לא מתקיים בעניינו של המשיב. לטענתה, החומרה בהסתעם והעסקתם של תושבים זרים, השווים בארץ שלא כדין ואיינם מורשים לעובוד, תוך סיכון שלום הציבור וביטחון המדינה, מטה את הקפ' בסוגיות ההרשעה לטובת העדפת עקרונות של הלימה, גמול והרתעה, על פני העדפת האינטראס האינדיבידואלי של המשיב. בעניין זה, מפנה המערערת לפסקי דין הדנים בחומרת העבירות של העסקת שוהה בלתי חוקי (רע"פ 5198/01 **ח'טיב ב' מדינת ישראל** (18.8.11); רע"פ 11/5861 **דניאל נ' מדינת ישראל** (18.8.11)).

.**10.** לטענת המערערת, שגה בית המשפט קמא כאשר קבע כי מידת הפגיעה בערך החברתי בעניינו של המשיב הייתהBINONI. המדובר בעבירה חמורה, הטומנת בחובה סיכון עצום לשלוּם ובטיחונם של אזרחיה המדינה. בית המשפט קבע, כי מידת הפגיעה בערך החברתי הייתהBINONI שכן, שלושת האירועים בהם היה מעורב המשיב לא היו בהסעה "מקצועית" של 6 שבחים ומעלה ולא כללו עקיות כסאות הרכב והתאמתו למטרה זו. לעומת זאת המערערת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי מדובר בהסעה והעסקה של מספר לא מבוטל של שווהים שלא כדין (חמשה תושבי הארץ), לא מדובר ב"מעידה חד פעמי", אלא בשלושה מקרים רצופים, מהם עולה כי המשיב העדיף את האינטראס הפרטיאי - כלכלי שלו על פני האינטראס הציבורי ביחסוני. לפיכך, סבורה המערערת כי עצם העובדה שהמשיב לא גבה תשלום תמורה ההסעה אל המטע, בו מילא העסיקם לטובתו האישית, אין בה די במרקחה דין.

עוד טוענת המערערת, כי שאלת נתיב ההסעה - האם הוא מן הסוג המועיל או הפחות מועיל לשוהים הבלתי חוקיים - אינה נתון רלבנטי למידת הפגיעה בערך המוגן, שכן כל הסעת שווהים בלתי חוקיים יש בה משום הקלה

על שהייתם בארץ והפיכתה לכדאית ויעלה עבורי.

.**11.** המערעת טעונה, כי שגה בית המשפט קמא כאשר מצא להעדיין את שיקולו האינדיבידואלים של המשיב, אך משומם שירות המבחן סבר כי הינו בעל מאפייני אישיות חיוביים, העולמים להיפגע קשות עקב מעשה פלילי שביצע. לטענתה, נקודות הזכות העומדות למשיב, הן שיקול נכבד לקולא ואמורות להתבטא ברף הענישה, אך לא להביא להימנעות מהרשעה.

מתוך מדיניות הענישה בעבירותה בהן הורשע המשיב, מבקשת המערעת ללמידה כי לא זו בלבד שבתי המשפט הרשיינו נאשימים שהועמדו לדין בעבירות דנן, אלא אף הטילו עונשי מאסר בפועל ממש או לריצו בדרך של עבודות שירות וכנס, וזאת גם בעניינים של נאשימים בעלי נסיבות חיים קשות (למשל עפ"ג 11-03-4640 **מדינת ישראל נ' שוואנה** (1.8.11); רע"פ 756/10 **קמאל נ' מדינת ישראל**).(31.1.10).

בティועה בעל פה הוסיפה באת כוח המערעת והפנתה לרע"פ 2844/16 **bialha נ' מדינת ישראל** (13.4.16), שם נדחתה בקשה רשות ערעור, שם נדונה, בין היתר, הבקשהiae לאו הרשות הנאשם בעבירה של ניסיון הסעה של שוים בלתי חוקיים. עתרה זו נדחתה ונקבע, כי העונש מצוי ברף התחthon של רף הענישה המקורי, וכי הנسبות האישיות (מצבה הרפואי של בתו של המבקש) לא מצדיקות חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם.

בימוקי המשיב

.**12.** המשיב מבקש לדחות את הערעור ולהותר את פסק הדין על כנו. לטענתו, בית המשפט קמא בחר את כל השיקולים הרלבנטיים שנקבעו בהלכת כתוב והגיע למסקנה כי בעניינו של המשיב מתקיימים ושימים כל השיקולים להימנעות מהרשעה ואין בנימוקים שהעלתה המערעת בכך להצדיק התערבות ערכאת הערעור בהחלטה זו.

.**13.** יתרה מכך, לטענת המשיב, בהתאם להנחיות פרקליט המדינה, בעניין העמדתם לדין של מי שביצעו עבירות כגון דא, ובנסיבות בהן לא עמד לחובת המשיב עבר פלילי כלשהו, כלל לא היה מוגש כתוב אישום כנגד המשיב, אלא שבנסיבות המקרא הספציפי, ולאור מספרם של השוהים הבלתי חוקיים והעובדיה כי הדבר בשלוש הזרמוויות שונות, הוחלת להגיש כתוב אישום. (בתשובה לדברים אלה צינה ב"כ המערעת, כי בהתאם להנחיות פרקליט המדינה מיום 14.10.2015, ולאור גל הטrror שפקד את המדינה, הוסכם על ידי המificant כי מסיעי שוים בלתי חוקיים יועמדו לדין באופן אוטומטי וללא כל קשר לנسبות ביצוען של העבירות).

.**14.** עוד טוען המשיב, כי בנוגע למדרג החומרה, בנסיבות הספציפיות של מקרה זה, יש ליתן את הדעת

לנתונים נוספים, כמו מצוקתו של הנאשם במציאות עובדים לצורך מסיק היזמים. עוד יש לקחת בחשבון את העובדה שהמדובר בטעות יחידה שביצע הנאשם ב-67 שנותיו וכי עניינו של הנאשם מקרים באופן המובהק ביותר את התנאים שנקבעו בהלכת כתוב לעניין אי הרשעה, וזאת לאור נסיבות חיוביות רבות העומדות לזכותו.

15. לטענת ב"כ הנאשם, גם אם יקבע כי סוג העבירה אינו מאפשר לבטל את הרשעה, הרי שעונש של מאסר על תנאי או עונש מצומצם של עבודות שירות לא ישרתו את האינטרסים הציבוריים. הנאשם עבר לאחרונה צנתו ולבסוף כבר קיבל את עונשו. בנוסף, עבור לביצוע העבירה היה הנאשם עובד אגף החינוך, ואחד השיקולים שיש לשקל הינו פגעה בדיםוי העצמי, כאשר לאורך כל שנות חייו נהג בצוותה נורמטיבית, והטעות שביצע אינה משקפת את אורחות חייו.

16. בעקבות הדיון שהתקיים בפנינו הגיע ב"כ הנאשם פסיקה, ממנה ביקש ללמידה כי החלטתה להמנע מהרשעת הנאשם בגין חריגה וכי בהינתן תנאים מסוימים נקטו בתם משפט בדרך של אי הרשעה כלפי מי שנמצאו אשימים בעבירות של הסעת /או העסקת שווהים בלתי חוקיים. (הפנה לת"פ 38175-10-13 מדינת ישראל נ' דרביצ'ר (26.6.16), שם נמנע בית המשפט מהרשיע נאשם אשר נמצא אשם בעבירות של סיווע נ' עטאללה (31.3.14), שם נמנע בית המשפט מהרשיע נאשם אשר נמצא אשם בעבירות של סיווע להעסקה של עובד שלא כדין וכן אחד למשר' יממה); ת"פ 11-01-32436 מדינת ישראל נ' אל רום (3.1.16), שם נמנע בית המשפט מהרשיע נאשם אשר נמצא אשם בעבירה של העסקת תושב זר שלא כדין, ת"פ 14-08-15059 מדינת ישראל נ' נירון (22.1.15) שם נמנע בית המשפט מהרשיע נאשם אשר הודה בעבירה של הסעת תושב זר שלא כדין וכן סיוע לכינסה לישראל שלא כדין.

דין והכרעה

17. על פי ההחלטה, האינטרסים הציבוריים מחייב כי מי שנמצא אשם בדיון ירושע בעבירות שייחסו לו. זהו הכליל והסמכות הננתנה לבית המשפט להימנע מהרשעה יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. "שימוש בסמכות הזאת כאשר אין ציון ממשי להימנע מהרשעה מפירה את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השווון בפני החוק". (ע"פ 2796/03 ביבס נ' מדינת ישראל (5.7.04)).

18. השיקולים שבאינטרס הציבורי שמים דגש על חומרת העבירה ונסיבותיה ועל האפקט הציבורי של הרשעה. "הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה,ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט שקיים גבורים במקורה האינדיידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97), פ"ד נב(3), 337).

19. בעקבות החלטת כתוב (בע"פ 2083/96 שאוצרך לעיל) "הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהចטבר שני גורמים: ראשית, על הרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג

העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסתים על הרשעה, מבליל פגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

.20. בהפעלו את הסמכות לעיל נדרש בית המשפט לאזן בין השיקולים הרכויים לשמור על האינטרס הציבורי,เช่น, מצויה הלהיל הפלילי בכך להשיג הרתעה, אכיפה ושוווניות, אל מול נסיבותו האינדיבידואליות של הנאשם, בכללן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מרשותה.

בנוגע לנאים בקרים, על פי רוב, גובר השיקול הציבורי ורק במקרים מיוחדות, חריגות ויצאות דופן ביותר, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מרשותה בדיון לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעברין מרשותה, יש הצדקה לסתות מן הכלל המחייב הרשות (ראה ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685, עמ' 690-689 (17.8.2000)).

.21. ההחלטה הדגישה כי על המבחן להימנע מלהרשייעו לשכנע כי צפוי להיגרם לו נזק מוחשי קונקרטי ובלתי מיידי ואין להידרש לאפשרויות תיאורתיות, לפחות עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (30.01.2013)).

"הימנעות מרשותה שומרה למקרים מיוחדים בלבד, בהם שוכנע בית-המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאם בעיטה של הרשות, אינה שcolaה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המועטה שזו תניב. תועלת ציבורית זו אין כוונתה, אך מובן הוא, לנטייה אחר דעת הקהל או המיעת לבו. היא נוגעת לתוכליות של הרעתה היחיד והרבבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו, ולהקפתה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות." (ע"פ 9150/08 מדינת ישראל נ' ביטון (23.07.2009)).

.22. מן הכלל אל הפרט -

במקרה זה, ספק אם מתקיים ولو אחד התנאים המאפשרים לחזור מן הכלל על ידי הימנעות מהшиб.

.23. המשיב, בן 36, הינו אדם נורטטיבי אשר במשך שנים רבות עסק בחינוך ובתרומה לקהילה. בעבר שימש כמורה וסגן מנהל בית ספר ועובד למעצרו בהליך זה, שימש כמנהל מחלקת החינוך במוסצתה המקומית בישוב מגוריו במשך כ- 18 שנים. בפני שירות המבחן הביע רצון לחזור לgefikid זה.

שירות המבחן המליץ להימנע מרשותו, לאחר שהתרשם מן המאפיינים החובבים של אישיותו, מחשש לפגיעה בדיםיו האישי ומtower הערכה כי הרשות תצמצם את יכולותיו המקצועיות, נוכח רצונו לחזור ולאיש את תפקידו.

.24. בפני בית המשפט קמא לא הוציאו "ראיות חותכות" בדבריו, לפגיעה אפשרית זו, בתעסוקתו העתידית של המשיב, למטרות זאת סבר כי נוכח אופי עיסוקו של המשיב, פגעה צו הינה מסתברת.

(בטעונו לעונש טען ב"כ המשיב כי המשיב משמש גם באותה עת כמנהל מחלקה החינוך והרשה עלולה להביא לפיטוריו. לשתי טענות אלה לא הונחה תשתיית באמצעות אסמכתא לכך שהמשיב אכן חוזר לתפקיד וכי הרשות עלולה להביא להפסקת העסוקתו).

.25. יוצא כי המשיב לא הצבע על פגעה מוחשית וקונקרטית, אשר עלולה להיגרם לו כתוצאה מהרשעתו. לעניין זה, לא די בחשש לפגיעה אפשרות עתידית להשתלב באפיק תעסוקתי כלשהו. המשיב הביע חשש, בפני שירות המבחן, כי הרשותו תיפגע בסיכויו לשוב ולעבד במחלקה החינוך, אך לא הובאה כל ראייה לכך שאופציה צו אכן עומדת על הפרק וכי הרשותה שלעצמה תחסום בפני המשיב את האפשרות להשתלב בעבודה.

.26. באשר לתנאי המבחן השני, הנוצע בחומרת העבירה בנסיבותיה, המשיב הורשע בעבירות חמורות, הכוללות העסקה והסעה של 5 שוהים בלתי חוקיים בניגוד לחוק, במספר הزادנויות. בית המשפט העליון חזר וקבע, כי חטאם של המסייעים, המעסיקים והמלינים גדול מהתאם לשוהים הבלטי חוקיים, שכן הראשונים חוטאים ומחטיאים את הרבים (ראה למשל: ע"פ 617/15 **מונייס נ' מדינת ישראל** (02.04.2015); רע"פ 1441/14 **שלום נ' מדינת ישראל** (9.12.2014); רע"פ 3173/09 **פארגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009)).

ברע"פ 5457/12 **שלום נ' מדינת ישראל** (16.07.2012), נפסק כי:

"**בעניין העבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים כבר נפסק כי מדובר בעבירה חמורה בעלת השלכות ביטחונית, עבירה שבוצעת לרוב משיקולים כלכליים ותוך זלזול בהוראות החוק ולעתים אף בביטחון המדינה.**"

בعينנו, משלבת העבירה של הסעת השוהים הבלטי חוקיים בעבירה של העסקתם.

.27. פן החומרה בנסיבות המקירה דנן נובע מכך שהמשיב ב- 3 הزادנויות שונות הסיע 5 שוהים בלתי חוקיים על מנת להעסיקם במסיק היזיתם, ובכך העדיף, כפי שטוונת המערערת, את האינטרס האיש שלו על פני האינטרס הציבורי, שבסמירה על שלום הציבור וביטחונו. גם אם נראה בהסתבכוותם כמסכת אחת של מעשים, לא ניתן לכנותם מעידה חד פעמית. המעשים בוצעו תוך התעלמות מן הסיכון הכרוך בכך, גם אם הדבר נבע ממצוקה אישית של המשיב, על רקע הקושי לגיטם עובדים, נתען.

מנגד, נסיבות ההעסקה והסעה, ממוקם איסוף השוהים תושבי הארץ בדבורה, אל מטע היזיתם של המשיב,

איןם מצויים ברף הגובה ביותר של החומרה ואין לקבל את הטענה כי ל"נתיב ההסעה" אין כל רלוונטיות, כאשר בוחנים את רף הסיכון הכרוך בביצוע העבירות לשлом הציבור ובטחונו.

.**28** יתכן, ولو הצביע המשיב על נזק ממשי בלתי מידתי, הנגרם לו כתוצאה מן הרשעה, היה באיזו המتابקש, כדי לאפשר הימנעוט מהרשעה, בנטיות הספציפיות של המקרה. עם זאת, מול חומרת העבירות והנסיבות בהן בוצעו לא הוצאה פגעה כאמור, ולכן ישום ראי שלא מותה המידה להימנעוט מההרשעה אינו מוביל למסקנה כי זהה המקרה החיריג, המאפשר הפעלת הסמכות.

.**29** ההחלטה אליה הפנה הסנגור ממחישה היטב את השוני בין המקרה שבפניו לבין אוטם מקרים בהם שוכנוו בתם המשפט להימנע מהרשעה. בכל אחד מפסקין דין (שפרטיהם צינו לעיל), ביצעו הנאשמים עבירות קלות יותר מלאה שביצע המשיב, בהזדמנות אחת, כמעידה חד פעמית, והיתה בפיהם טענה טובה וUMBOST, לפגעה קשה בעיסוקיהם כתוצאה מן הרשעה.

לעומת זאת, רלוונטיים לעניינו, הדברים שנקבעו בפסקת בית המשפט העליון ברע"פ 11/5861 **דניאל נ' מדינת ישראל** (18.08.2011):

"העבירה של העסקת שוהה בלתי חוקי יש בה חומרה מניה וביה, בראש וראשונה בהקשר בטחוני, ואחריותם של המעסיקים אינה פחותה מזו של השוהים הבלתי חוקיים - חלקם באים לשם פרנסה, אך חלקם עוברים עבירות רכוש אם לא מעלה מזה ... המעסיק, ולא יהא זה אדם מן היישוב, נותן יד לחסיפה לסייעונים, ואף שככל מקרה צריך להידן לגופו, קשה ככל להלום אי הרשות בכוון דא אלא במקרים נדירים וחיריגים" (ההדגשה איננה במקור - א. ה).

.**30** לזכות המשיב עומדים מעשי הטוביים בעבר, אישיותו החיוית ואורח חייו הנורמטיבי. כל אלה באים בחשבון בעת גזרת דיןו של המשיב, ואני מהווים בהכרח שיקול המתה את הקפ' לטבות אי הרשותו.

.**31** נוכח המפורט לעיל, יצא לחברי לקבל את הערעור ולהורות על הרשותו של המשיב בעבירות שביצע, תוך הורתת העונש על כנו.

**אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא, [אב"ד]**

יפעת שטרית, שופטת:

יפעת שיטרית, שופטת

סאאב דבורה, שופט:

מסכים.

סאאב דבורה, שופט

הוחלט אפוא, כאמור בפסק דין של כב' ס. הנשיא, השופט אסתר הלמן, אב"ד.

ניתן והודיע היום י"ג כסלו תשע"ז, 13/12/2016 במעמד הנוכחים.

המצירות תמציא העתק פסק הדין לצדים.

יפעת שיטרית, שופטת סאאב דבורה, שופט

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשייא, [אב"ד]

הוקלד על ידicha הטוריק